

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput II. Eandem prosequitur materiam, ac similitudines quadam ostendit,
quid sint gustus; & quomodo eos ipsi consequi, nullatenus procurando,
debeamus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

IN VI
tæ

Quando à
miserijs cor-
poris liberi
erimus.

Etenim qualibet inquietudo, turbela, ac bellum quodcunque tolerare potest, dummodò (vti iam antè dictum) pacem ubi viuimus inuenimus; sed, quòd à sexcentis, qui in mundo hoc sunt, laboribus quietis & liberationem habere velimus, & Dominus nobis quietis locum parare velit; & interea intra nos ipsas impedimentum maneat; non potest non esse permolestum, & propè intolerabile. Hanc ob causam nos, Domine, sustolle, ubi nos ista miseria non amplius despiciant, animam hæ interdum explodere & irridere videantur. Verum enim vita durante, ab hoc eam malo Dominus liberat, ubi scilicet ad perriorem mansionem iam peruenerit, quemadmodum, si Deus conuicta dictura postea sumus. Omnibus, credo, hæ miseria tantum tormentum infligent ac mihi; nec tantum alios, vti puto infestabunt, ac me, quod sem improba, ad annos non paucos infestarunt, quasi si de me ipsa vitam sumere velle viderer. Et quoniam mihi id ita durum & periculosum fuit, ac vobis fortassis tale id fore, existimo; hinc multoties ipsum meo, & nusquam non repeto, vt tandem semel vobis id perfectè predicarem, (vti res est, quæ necessariò obseruanda est) vt nos ea de causa inquietet & affligat, sed hanc molam perpetuò more suo ferri finem nostramque ipsa farinam in ea molamus, voluntate nostra & in semper operantibus. Huius impedimenti modo plus, modo minus sumus, pro valetudinis & temporum diuersitate. Misella vero quamquam nullam quoad hoc habeat, culpam, patienter ferat, quod alia multa facimus; vnde hic patientiam habeamus æquum est. Etiam nobis indoctis satis non est ad plenam securitatem, quod legimus, aut alij nobis consulunt, vt scilicet cogitationes has parum remur: hinc omne illud tempus, quod rei huic amplius declaranda bisque hac in re consolandis impenditur, minimè mihi perditur. Verum, vsque dum Dominus nobis lucem dare voluerit, parum omnia profunt; sed necesse est, (quin & Maiestas illius vult) aliquam media quæ ipse suggerit vsurpemus, ac nos ipsas cognoscamus, & quæ debilis imaginatio, & natura nostra, nec non diabolus causam culpam animæ non ascribamus.

CAPVT II.

MATERIAM EAMDEM PROSEQUITVR, AC SIMILITUDINEM
quadam ostendit quid sint gustus, & quomodo eos ipsi consequi, nullatenus
procurando, debeamus.

HEm Deus meus, in quæ me ingessi! Iam tum oblita sum eam
tractabam: ingruentia enim negotia, & valetudo infirmior

diffimā in oportunitate, id iam me cogunt abrumpere; hinc, quoniam labilis sum memoriae, omnia indigeste inordinareque dicetur, quod quæ scripta sunt relegere nequeam. Imò scio, etiam quæcunque hæcenus scripsi, indigesta forsan & incondita esse: ita saltem mihi videtur. Videor dixisse, consolationes spirituales aliquādo, cum passionibus nostris permixtæ & inuolutæ sunt, & secum tumultuosos quosdam singultus trahere. Imò verò quosdam dicentes audiui, sibi etiam pectus per eas solitū coarctari, ita, ut etiam exteriores quosdam motus sentiant, eos ut compescere & reprimere non valeant: quin imò, tanta earum est violentia, ut ipsi & sanguis naribus erumpat, aliaque id genus satis pœnosa & afflictiva patiantur. De hac re nihil habeo quod dicam, quòd numquam illā sum experta: nihilominus consolationem aliquam omnia hæc adferre verisimile est, quòd (ut dixi) non aliò tendant omnia, quàm ut quis Deo placere, ac Maiestate illius frui desideret. Quod verò diuinos appello gustus (alibi namque orationem quietis eos nominaui) alterius est generis, ut faciliè intelligetis vos, quæ id ipsum Dei misericordiā expertæ estis.

Consolationum spiritualium vis.

Oratio quietis & gustus diuini idem quid est.

Quòd ut melius intelligamus, fingamus nos duos videre fontes, & duos scyphones, qui illorum aquā replantur. vix enim quidquam reperio, quòd oportunius & aptius aliquas res spirituales declarer, quā similitudo quæ ab aquæ proprietatibus sumitur. Cuius rei ratio est primò, quòd ipsa parum sciam, nec ingenium mihi, ita secundum sit ut me adiuuet; deinde, quòd erga elementum hoc mirè afficiar, hoc namque maiore cum aduertentia & reflexione quàm alia quælibet, sum contem-
plata. In omnibus enim rebus, quas tam magnus & sapiens Deus condidit, multa secreta & mirabilia includantur necesse est, è quorum consideratione fructum ipsi & utilitatem capere possumus; & sic facere verisimile est eos, qui illa intelligunt. quamquam in vnaquaque recula, quantumuis parua, quam creauit Deus, plura contineri existimem miracula, quàm ab hominibus intelligantur, esto vel formicula sit. Pono, duo hi scyphones diuersimodè ab aqua replentur. nam in vnum aqua à valdè procul, per multos tubos & aquæ ductus laboriosè deriuata descendit; alter verò, in ipsomet fundo fons, & aquæ ortu cōstitutus, sine vllò prorsus strepitu ac murmure adimpletur; & si quidē eius scaturigo copiosa & abundans sit (ut illa qua de loquimur) postquā scyphon hic repletus fuerit, ingens inde rivus promanat, nullo ut aquæ ductuum tuborumue artificio opus sit; neue vmquā aquæ hic desinunt fluere, sed sunt perennes & aternæ. Aqua ergo, quæ per tubos & canales deriuatur, meā sententiā representat gaudia illa, de quibus ante egi, quæ per meditationē eliciuntur; quòd cogitationibus ipsis eadem educamus, creaturarum ad-

Aqua cur optimè res spirituales representet.

Creatura qua mirabilia continent.

Gaudia meditationis aqua cōparantur per tubos deriuata.

S.
Theresia

Opera

IN VII
libris

Gustus fontis perenni.

miniculo in meditatione videntes, & intellectum defatigantes; & quoniam nostram demum diligentiam, illa procurantur, hinc strepitum vult excitant, si quando aliqua profectus repletio, in anima fieri debet, dictum est. In alio illo fonte, aqua ab ipsamet sui scaturigine, quæ Deo est, provenit; unde, cum Maiestas illius, dum ei visum fuerit, aliquam supernaturalem gratiam communicare voluerit, summa eam quiete, & maxime intimorum nostri ipsarum suauitate producit: & nescio quousque, aut quomodo. Adhæc, hoc gaudium & delectationem quemadmodum ea quæ rebus terrenis solent haberi, in corde non fitur. In principio inquam; nam postea quaquaversum omnia tempore, aqua hac per omnia habitacula & potentias animæ sese diffundit, donec tandem etiam in corpus ipsum deriuetur. Atque ideo dicitur in initio, illam à Deo quidem incipere, desinere in nos: nam reuera, tu homo exterior, quantus quantus est (vti sciunt qui ipsum experiri solent) hunc gustum & suauitatem percipit. Hæc ego dum scribo mecum iam perpendebam, versiculum illum Danidicum, *Dilatasti cor meum*, indicare, cor à Domino dilatarî; unde videtur significare, rei eius interiorum (vti dixi) non à corde, sed ab alia parte adhuc magis interiorum, velut à profundo quodam abdito esse. Id animæ centrum esse debet (vti postea intellexi, & deinceps etiam dictura sum) existimo: multo quippe in nobis ipsis secreta video, vt non raro me obstupescere faciunt, at quanto plura ibi sint oportet, quæ adhuc ignoro?

Dei magnalia omnia nemo intelligit.

Quam, ô Domine & Deus meus meus, magna & mirabilia sunt Magnalia tua! & nos hîc, velut stolidi & stupidi quidam bubuli sumus: etenim videmur ipsi nobis, aliquid tui comprehendere & intelligere; & reuera velut nihil id esse debet, cû etiâ intra nos ipsos magna sunt arcana, quæ non intelligimus. Velut nihil inquam respectu eorum multorum quæ sunt in te; non, quod non maxima sint magnalia & magnitudines tuæ quas oculis videmus, etiam quantum ex operibus tuis colligere & assequi possumus.

Dilatatio cordis unde fiat.

Verum vt ad prædictum Psalmi versum reuertar, non aliter ad propositum meum hic facere potest, (vt mihi quidem videtur, quoad hanc dilationem cordis; quitalis est, vt, cum aqua hæc coacta est scaturigine quam dico, è nostri inquam ipsorum profundo, produci incipit, mox per omnia interiora nostra sese diffundere, & eadem dilatare, & talia ibi bona producere videtur, quæ nec os eloqui potest, vt nec anima intelligere, quid sit quod hic sibi datur. Diffundit itaque hæc quadam fragrantia, perinde ac si (vt ita dicam) in fundo illo interiori arula ac focus foret, in quem odorata aromata & varij fatus conijcerentur; neque tamen lumen eius aut locus videtur, ac

rim eiusdem calor & fumus odoratus vniuersam animam peruadit; quin & corpus non raro (quemadmodum dictum est) illius fit particeps. Considerate & intelligite quod dico, quia nec sentitur calor, nec percipitur odor: nam res longè nobilior ac delicatior id est, quàm hæc ipsa sint, sed id eò tantùm dixi, vt hac ratione ipsam vobis declararem. Ipsi porro qui hoc experti non sunt, intelligant & certo credant id sic verè contingere; & clarius id intelligi, & animam intelligere, quàm id ipsa modò exponam: quia non est id huiusmodi, quòd imaginando prævideri queat; quantumcumque enim diligentiam adhibeamus, ipsam acquirere & assequi non possumus. Atque ex hoc ipso colligere est, non id è nostro metallo, sed ex purissimo illo diuinæ sapientiæ auro proculsum esse. Hic (prout mihi videtur) potentiæ vnitæ non sunt, sed velt ebriæ & absorptæ, & stant velut attonitæ & mirantes quidnam hoc sit.

Fieri poterit, vt in rebus his interioribus, mihi metipsi contradicens, consentanea non scribam ijs quæ alio in loco scripsi. neque mirum id est: quòd quindecim annorum spatio (tot enim prope elapsi sunt, postquam illa scripsi) maius fortasse mihi Dominus lumen & claritatem in hisce rebus dederit, quàm tunc ad illas intelligendas habebam: & nunc, & tunc, in omnibus errare possum, at non mentiri, nā mille potius mortes, Deo dante, paterer, quàm mentiri. Loquor quòd intelligo.

Voluntas quidem aliquomodo mihi videtur, diuinę vnitæ esse debere; verùm ex effectibus & operibus quæ pòstsequuntur, hæ orationis veritates optimè cognoscuntur: nullus enim dari ad illam probandam lapis Lydius melior potest. Sanè nimis quàm magna Dei misericordia & gratia est, si eam agnoscat qui ipsam recipit; & maxima, si non retrocesserit. statim carissimæ, omnimodis ad hoc orationis genus aspiratis, & ipsum exercere vultis. & meritò; neque enim animæ (vt dixi) illas comprehendere gratias potest, quas Dominus ibi illi facit; nec non quo amore eam sibi propinquiorem faciat, vicinioremque reddat. Quippe certum est, quòd scire ipsa cupiet, quomodo hanc gratiam consequi possimus. Equidem vobis, quòd quoad hoc cognoui dicam: si quando Dominus hanc dare dignabitur, sinamus illum facere, tantùm quòd Maiestas illius id ita velit; & non aliam ob causam: Ipse nouit, quare, & propter quid eam dare velit; nō est nostrū hoc scrutari & inquirere. Postquam ergo fecerimus ea, quæ ij qui in superioribus sunt mansionibus, humilitas, humilitas inquam, sectanda: per eā se Dñs expugnari patitur, in omnibus quæcumque ab eo petimus. Primum verò signum, è quo vtrum eam habeatis, colligitis, est existimare hæc vos

gratias

*Maieu 8.
M. postea
lumen ha-
buit ad res
internas in-
telligendas
quā antea
Non vult
mentiri.*

*Humilitas
quā sit
necessaria.*

gratias & gustus Domini minimè promereri, sed indignas esse quæ vitæ tempore eas vniquam habeatis.

Peteris hic à me, quomodo hoc futurum sit, & quomodo potius obtineri, si ad illas habendas non allaboremus? Ad quod, respondit nullam earum habédarum rationem meliorem esse eâ quam vobis nec eas vllatenus procurandas. idque ob hæc quæ sequuntur rationes. Prima, quia primum, quod ad hoc requiritur, est, Deum sine vlla vana commodiue spe amare. Secunda, quia nonnullus humilitatis defectus est, ob tenuia nostra obsequia tam magnam rem obtineri posse, cogit. Tertia, quod vera ad hoc obtinendum præparatio sit, sinceram animi patientiam, Dominumque imitandi, non autem gustus habendi desiderium, nam certum est, nos eum offendisse. Quarta, quod Maiestas ipsius nobis dandas non teneatur, vti quidem ad gloriam nobis dandum est, si mandata eius seruemus. nam sine gustibus his saluari poterimus. nouit ipse melius quàm nos, quid nobis conueniat, & quis verè finis, quæ eum amet, proinde certum id est, scio. Quin & quosdam per viam amoris prout oportet incedentes, nimirum ad solum Iesum Christo crucifixo seruiendum, noui, qui non modo gustus nec peritiam ambiunt, sed etiam enixe eum rogant, ne sibi eos vniquam, huiusmodi curriculo durante, det. quod autem dico verum est. Quinta est, quod vanum laborabimus: quod enim hæc aqua per tubos conducenda habenda non sit, vti prior illa; si, quidem vena ac scaturigo eam proferre nolit, parum iuuat quod hic nos ipsas defatigemus & torqueamus. est; quantumlibet meditationi insistamus, quantumlibet vim nobisciamus, ac lachrymis natemus, non venit aqua hæc illâ viâ; solummodo ei, cui eam Dominus dare voluerit, & etiam sæpè tum cum animæ peritiâ minimè de ea laborat aut cogitat. Sumus illius, carissimæ; proinde se de nobis faciat quod allubuerit, & qua voluerit nos deducat. Ego mihi persuadeo, quisquis verè se humiliabit & annihilabit (verè inquit, neque enim id solum in cogitationibus nostris faciamus oportet, ut quæ non raro nos decipiunt, sed vt penitus ab omni re expoliati & nudati simus) hanc, vti & alias multas, quas desiderare & optare nescimus, gratiam à Domino accepturum. Ipsi sit honor & benedictio in sæculorum sæcula.

CAPVT III.

DECLARAT, QUID SIT ORATIO RECOLLECTIONIS, quæ ante superiorem Dominus plerumque elargiri solet. Eius exinde prosequitur effectus, vti & effectus superioris, in qua de gustibus à Domino dari solitum actum est.

Huius orationis effectus sunt multi, quorum nonnullos hic referimus. Hat prius de alio quodam orandi modo, qui ferè semper ante illam

*Cur gustus
procurari
non debeat.*

*Quibus
suis Deus
gratias det.*